



## 12. kapitola

# ŠKOLNÍ DNY

V pondělí mělo být jasno a mělo svítit slunce, ale místo toho bylo od rána zataženo a pršelo. Missie vyhlédla z okna a nedokázala si odpustit zklamané zakňourání.

„To mi ty nový modrý šaty úplně promoknou,“ naříkala. „A moje zbrusu nové stuhý do vlasů taky.“

Aby zachránil situaci, vytasil se Clark s návrhem, že zapřáhne spřežení a dívky do školy odveze. Nápad byl jednohlasně přijat a Missii se hned vrátila dobrá nálada, i když se slunce neukázalo.

Marty jim pečlivě zabalila oběd a zkontrolovala, jestli jsou všechny pěkně učesané a mají čisté nehty. Nedokázala by říci, kdo je nejvíc natěšený, ale bezpochyby to bylo těsně mezi Missií a jí samotnou.

Clark rozhodl, že i když je den sychravý, mohou jet Clare a Arnie také.

„Však se nerozpustí,“ ujistil Marty, „a bude jen dobře, když jim bude připadat, že jsou součástí celého dění.“

Modlitba před snídaní zahrnovala toho rána tři nové žáčky – kéž jim jde učení dobře, váží si učitele a využijí to, co se naučí, k prospěchu svému i všech, s nimiž se potkají, teď i kdykoli v budoucnu.

Po snídaní opustila natěšená skupinka dům a Clark natáhl nad děvčaty ve voze plachtu, aby jim déšť nesmáčel nové šaty. Clare a Arnie se dmuli pýchou a připadali si důležití, že mohou jet na sedátku vozu vedle Clarka. Marty zpovzdálí sledovala dychtivý výraz v tvářích děvčat, obzvláště si všimla Missiiných zářících očí, a cítila, jak se jí stahuje krk. A pak odjeli.

„Začne to školou, pak přijdou námluvy a potom svatba a bude pryč,“ pronesla tiše. „Než se nadějeme, přijdeme o všechny – o jedno po druhém.“

Několikrát zamrkala, aby zahнала slzy, a šla mýt nádobí. Zanedlouho se vrátí Clark s Clarem a Arniem a všechna práce s hlídáním a krmením bude teď, když jsou děvčata většinu dne pryč, jen na mně. Musím si pospíšet, abych měla všechny povinnosti splněné a připravila se na to, že budu muset většinu dnešního deštivého dne strávit v domě a snažit se nějak zabavit dva nepokojné klučiny.

Když Clark přivedl kluky do domu, převlékla je Marty do suchých šatů a zeptala se jich, co by rádi dělali. Myslela si, že je připravena na cokoli, co se od nich dá čekat, ale záhy zjistila, že to bude ještě těžší, než si představovala.

Arnie byl rozjívěný a hrát si s hračkami ho nebavilo. Clare kňoural, byl mrzutý a vztekal se, proč nemůže chodit do školy i on. Když se mu nepodařilo o tom matku přesvědčit, vymáhal, aby mu dovolila jít si hrát ven. Marty ho vybidla, ať se podívá z okna, jak je všude mokro, ale Clare si stěžoval o to víc, skoro jako by chtěl naznačit, že kdyby se Marty jen trochu chtělo, mohla by s tím počasím něco udělat.

Nakonec jim Marty dala každému jeden koláček. Arnie se o ten svůj podělil se Slečinkou Čičinkou, potom ale okamžitě ze své velkorysosti vycouval a schválně popadl kotě za ocas. Kočička mu po zásluze oplatila škrábanecem do ruky. Arnie zavyl a Clare se jal kočku honit. Zahnal ji za kuchyňská kamna a snažil se ji odtamtud vyštourat násadou od koštěte. Marty nařídila Clareovi, aby se šel posadit na židli, a jala se omývat Arniemu poškrábanou ruku.

Během dopoledne se mraky roztrhly a vykouklo slunce. Marty to přijala s povděkem a poslala Clarea ven. Představovala si, že vydrží venku jen tak dlouho, dokud nebude skrz naskrz mokrý, ale i to by jí popřálo alespoň chvilku oddechu.

Jak předpokládala, kaluže přitahovaly Clarea jako květiny včelu, ale vydržel si v nich hrát, jen dokud nebyl celý mokrý a od bláta. Stanul ve dveřích a bručel, že je venku nuda. Marty ho zbavovala špíny a zoufala si. Co s nimi budu celý ten dlouhý, předlouhý den dělat? A co jestli bude pršet i zítra...?

V poledne přišel Clark na oběd. Kluci se rozvřeštěli radostí a Marty si ulehčeně oddechla. Teď si s nimi může chvilku povídat a hrát jejich táta a po jídle je uložím k odpolednímu spánku.

Ale ani to tentokrát nevyšlo. Arnie byl dál rozjívený a mrzutý, snažil se vylézat z postýlky, a Clareovi se vůbec spát nechtělo. Takže když je konečně z postelí zase vyzvedla, byli oba protivní.

Zdánlivě nekonečný den dostal konečně smysl, když se všechna tři děvčata vrátila domů. Arnie se s radostným výkřikem rozběhl k Nandry a Clare se jal zasypávat Missii předlouhým seznamem otázek, aby zjistil, zda se opravdu něco naučila. Clae jen stála a zdrženlivě se usmívala.

Marty musela zvýšit hlas, aby ji bylo nad vším tím šveholením vůbec slyšet: „Tak jaké to bylo?“ zeptala se.

„Ach, mami,“ zvolala Missie, „to je prostě nádhera! Hádej, co jsem se naučila – no, hádej. Podívej, předvedu ti to.“

„Hned se podívám,“ řekla jí Marty, „a už se nemůžu dočkat. Ale co kdybyste si všechny nejdřív svlékly školní šaty a pěkně si je pověsily?“ Dívky hned poslechly a šly udělat, oč je požádala, aby už už mohly vyprávět, co všechno zažily.

Čas do večere strávily vyprávěním, co se za celý den sběhlo. Jenom Nandry neměla co nabídnout. Missie brebentila o překot – o učiteli, ostatních dětech, nových úkolech, své lavici a nedomrlém ohni v železných kamnech.

„Víš, co si myslím? Že pan Whittle ještě nikdy v životě žádný oheň nerozdělal. Od teď ho bude rozdělovat Silas Stern. Kouřilo to až běda.“

Na chvíli se odmlčela, aby pohladila koťátko. „Mám ráda Mary Lou Coffinsovou. Je to moje nejlepší kamarádka – hned po Faith Grahamové.“

Jak Marty věděla, Coffinsovi byli ve zdejším kraji noví.

Missie pokračovala, v očích jí zajiskřilo. „Hádej co,“ ztišila hlas do šepotu. „Nathanovi LaHayeovi se líbí Clae.“

Clae zrudla a ohradila se, ale ne moc výrazně.

„Ale ano, líbí se mu,“ prohlásila Missie. „Tahá ji za copy a tak všelijak.“

Marty neměla zdání, co by takové „všelijak“ mohlo znamenat.

Pak najednou Missie vzplanula. „Ale ten Willi LaHaye, toho teda nesnáším. Pořád se jen předvádí.“

„Missie – styď se,“ pokárala ji Marty. „Někoho nesnášet – to není pěkné.“

„To se teda vsadím, že když Pán Bůh tohle pravidlo vyměřil, neznal Willieho LaHaye,“ prohlásila Missie. „Toho nemůže mít *nikdo* rád.“

„Co udělal, že to bylo tak hrozné?“

„Jak čte – čte strašně nahlas a přečte úplně všechno, dokonce i *slabikář pro osmičku*. Myslí si, že je chytrej. A taky pořád popichuje. Řekl mi, že jsem tak rozkošná, že nemůžu být hloupá. Řekl mi, že mi bude pomáhat. A já jsem mu řekla: ‚No to teda ne,‘ a on se jen smál a řekl: ‚Jen počkej a uvidíš.‘ Páni, co ten si o sobě myslí! Jak je chytrej. Škoda, že se mnou nemůže chodit do školy Tommie.“

Missie hodila hlavou úplně po dospělácku a Marty žasla, kam se poděla její holčička a kde se tu místo ní tak najednou vzala tahle lehce přezíravá dámička.

*Bože, prosím*, modlila se Marty, *nedopusť, aby ji škola takhle proměnila – tak rychle*. Ale hned v další chvíli byla ta malá holčička zase zpátky.

„Můžu ten talíř vylízat, mami? Dnes jsem měla velikánský hlad a víš co, mami? Mary Lou si nosí oběd v takový svítivě červený piksle. Mohla bych mít taky takovou, mami? Má takový jako držadlo, aby se mohla dobře nosit, a je na ní bílej nápis.“

„Od čeho je to piksla?“

„To ještě nevím. Nevím, co je na ní napsáno, ale je pohádkově krásná, vid', Clae?“

Clae souhlasila, že ano, to opravdu je.

„Mohla bych ji mít taky, mami, prosím?“ žebroňovala Missie.

„To nevím, lásco – museli bychom ji vidět.“

„Nechci si nosit oběd v tý starý tentononc,“ durdila se Missie. „Ta, co má Mary Lou, je mnohem hezčí.“

„Uvidíme“ bylo nejdál, kam byla Marty s to zajít.

Téma školy bylo prozatím odloženo, ale Missie se k němu vrátila hned po večeři, sotva zjistila, že může mít pro změnu zase pozornost svého tatínka.

„A Mary Lou má na svý obědy takovou svítivě červenou pikslu – s bílými písmeny a držadlem. Můžu mít taky takovou, tatínku, prosím?“

„Jsou svítivě červený piksly na oběd nutný pro učení?“ zeptal se Clark.

„Ne, pro učení ne – pro koukání, že je to hezký,“ odpověděla Missie tónem, jako že to je přece jasné.

*Alespoň je upřímná*, pomyslela si Marty sarkasticky.

„Uvidíme,“ řekl její tatínek.

„To už říkala i maminka,“ protestovala Missie.

„Tvoje maminka je moudrá,“ řekl Clark a zašklebil se při tom.

Missie nakrčila nosík, ale už nic neřekla, bezpochyby vytušila, že naléhat víc by asi nebylo taktické – prozatím.

Dny vplynuly do obvyklé rutiny. Oba malí hošici se postupně smířili s tím, že děvčata po většinu dne nejsou doma, a přízpůsobili své hry jeden druhému.

Dívky si zavedly režim s ohledem na školu a učení. Missie, rychlá a průbojná, se brzy stala premiantkou, a nepotřebovala k tomu ani pomoc Willieho LaHaye, jak pyšně oznámila své matce. I Clae si školu oblíbila a učitel i Davisovi byli překvapeni a zároveň potěšeni, jak dobře jí učení jde. Zamilovala si hlavně čtení, a kdyby jí to dovolili, strávila by všechen čas s nosem zabořeným do některé z knížek, které měli doma. Jenom Nandry jako by každé ráno při pomýšlení na další den strávený ve škole sotva nohy vlekla. Marty si toho všimla a moc by si přála, aby přišla na něco, jak dívce pomoci. Věděla, že většina dětí, které ve škole začínají, je mnohem mladší než Nandry a to samo o sobě pro ni mohlo být demotivující. Marty se snažila nenápadně a nenásilně ji povzbuzovat.

Missie se ukázala být malou všudybylkou, která zásobuje rodinu novinami. Jednoho dne přišla domů, hihňala se a Clae taky.

„Hádej co!“ zahlásila Missie. „Když chce pan Whittle hlasitě zařvat, vylítne mu hlas z hloubky nahoru, až tak jako legračně piští.“ A Missie hned předvedla, jak takové pištění vypadá.

Marty se zdržela úsměvu. Musím se snažit podporovat uctivý postoj k učiteli, myslela si.

„Velký kluci udělají vždycky něco, že na ně pak řve, a proto o tom víme,“ pokračovala Missie. „Je to strašně legrační, mami, a on pak vždycky úplně zrudne a začne tak jako temně vrčet – takhle.“ Missie to zase hned předvedla a vrčení šestileté dívky znělo opravdu komicky.

„Doufám, že se svému učiteli neposmíváš,“ pokárala ji Marty tak důstojně, jak toho byla schopna.

Missie zrozpačitěla, potom však zvedla hlavu a řekla: „Taky by ses smála, a já jsem se smála jenom trošku. Trošilinku.“

Missie také často referovala o „tom Williemi LaHayeovi“.

Willie LaHaye jí namočil stuhu do vlasů do kalamáře s inkoustem.

Willie LaHaye ji honil s mrtvou myší v ruce.

Willie LaHaye jí strčil kobytku do krabice s obědem.

A Willie LaHaye vyryl její iniciály spolu se svými do kůry jednoho stromu u potoka a ona je zase vyškrábala.

A kromě toho ona Willieho LaHaye nesnáší a vsadila by se, že Pánu Bohu je to úplně jedno.

Ten všivej pitomec Willie LaHaye.